USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v neveřejném zasedání konaném dne 4. 6. 2026 projednal stížnost, kterou podal vyžádaný [jméno] [příjmení], [datum narození] v Doněcku, Ukrajina, státní občan Ukrajiny, t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Vazební věznici Praha Ruzyně, proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2026 č. j. 8 Nt 304/2026-130 a rozhodl

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Usnesením Krajského soudu v Praze (dále jen„ krajský soud“) ze dne 21. 4. 2026 č. j. 8 Nt 304/2026-130 bylo rozhodnuto, že je podle § 95 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, (dále jen„ z. m. j. s.“) přípustné vydání vyžádaného na Ukrajinu za účelem trestního stíhání pro trestný čin nezákonného nakládání se zbraněmi, střelivem a výbušninami podle odstavce 1 článku 263 ukrajinského trestního zákoníku, spáchaný podle odstavce 2 článku 28 a odstavce 1 článku 263 ukrajinského trestního zákoníku skupinou osob, skupinou osob dle předběžné dohody, organizovanou skupinou nebo zločineckou organizací, a pro trestný čin úmyslného zničení nebo poškození majetku podle odstavce 2 článku 194 ukrajinského trestního zákoníku, spáchaný podle odstavce 2 článku 28 a odstavce 2 článku 194 ukrajinského trestního zákoníku skupinou osob, skupinou osob dle předběžné dohody, organizovanou skupinou nebo zločineckou organizací. Ve výroku usnesení krajský soud publikoval popis skutku, jehož se měl vyžádaný dopustit. O přípustnosti vydání rozhodl s přihlédnutím k zárukám poskytnutým Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny, které citoval ve výroku usnesení.

2. V odůvodnění usnesení krajský soud konstatoval, že rozhodoval na základě návrhu státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze a stručně shrnul odůvodnění návrhu. Uvedl dále, že po podání návrhu byly ze strany státního zástupce opatřeny od ukrajinské strany dodatkové informace týkající se některých konkrétních záruk. Dne 19. 3. 2026 byla krajskému soudu Ministerstvem spravedlnosti České republiky doručena písemnost, ve které Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny poskytlo konkrétní ujištění. Krajský soud připomněl, že v rámci přednesu návrhu při veřejném zasedání konaném dne 21. 4. 2026 státní zástupce rozšířil okruh ujištění, které navrhl k přijetí, ve znění záruk, které byly uvedeny v dodatkových informacích Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny.

3. Krajský soud upozornil, že v souvislosti s řešením problematiky dodržování základních lidských práv a svobod na Ukrajině, se zaměřením také na stav justice a vězeňství, byly v předběžném šetření opatřeny konkrétní dokumenty - Stanovisko Amnesty International Česká republika, z. s., ke stavu lidských práv na Ukrajině, Informace o stavu lidských práv na Ukrajině - duben 2023, zpráva Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky z 12. 1. 2026 k Bezpečnostní situaci v západních oblastech Ukrajiny a o přeshraničním pohybu a materiál vypracovaný odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ve spolupráci s mezinárodním odborem Nejvyššího státního zastupitelství vydaný pod názvem Možnost realizace extradice a trestu vyhoštění na území Ukrajiny v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu v důsledku agrese Ruské federace proti Ukrajině (verze k datu 3. 6. 2025).

4. Konstatoval, že z extradičních materiálů vyplynulo, že o vydání vyžádaného k trestnímu stíhání je žádáno na podkladě žádosti o extradici vyhotovené Okresním soudem města a okresu Luck ve Volyňské oblasti ze dne 2. 12. 2025, u něhož je po podání obžaloby trestní věc vyžádaného

projednávána. K žádosti byly připojeny potřebné podklady, zejména obžaloba, v níž je podrobně popsán skutek, pro který je vyžádaný na Ukrajině trestně stíhán. Dále znění relevantních zákonných ustanovení, informace o dosud shromážděných důkazech, údaje ohledně běhu promlčecí doby podle ukrajinského právního řádu, usnesení Okresního soudu města a okresu Luck ve Volyňské oblasti ze dne 13. 10. 2022 a z 23. 5. 2023 (vnitrostátní a mezinárodní zatykač) a potvrzení o státní příslušnosti vyžádaného.

5. Z žádosti o extradici krajský soud v usnesení citoval záruku ve smyslu článku 14 Evropské úmluvy o vydávání a § 576 trestního řádu Ukrajiny, podle které vyžádaný nebude stíhán, odsouzen, omezen na osobní svobodě nebo vydán do jiného státu za jiný trestný čin, který spáchal před vydáním než pro ten, pro který byl vydán. A záruku, že v souladu s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Evropskou úmluvou o zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání a Úmluvou OSN proti mučení a jinému krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebude vyžádaný vystaven mučení ani žádným metodám zacházení nebo trestání, které jsou ponižující nebo porušují lidskou důstojnost.

6. Citoval také sdělení Ministerstva spravedlnosti Ukrajiny, že Volyňská oblast se nachází na západě Ukrajiny, přičemž situace v západní části Ukrajiny byla a zůstává od začátku války stabilní. Soudy, orgány činné v trestním řízení a další státní a místní orgány tam nadále fungují v běžném režimu. Celá Volyňská oblast je pod kontrolou Ukrajiny, nikdy nebyla okupována ani napadena Ruskem a nikdy nebyla uvedena na„ Seznamu území, kde probíhají (probíhaly) vojenské operace nebo která jsou nebo byla dočasné okupována Ruskem“. Odsouzené osoby nebo osoby vzaté do vazby nejsou drženy ve vazební věznici nebo nápravném zařízení, které se nachází na území v blízkosti oblastí, kde probíhají aktivní vojenské operace v důsledku ozbrojené agrese Ruska. V té souvislosti jsou přijata všechna nezbytná opatření k udržení normálního fungování a životně důležitých činností nápravných zařízení a k zajištění bezpečnosti personálu těchto zařízení, odsouzených a osob vzatých do vazby. Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny byl schválen seznam věžeňských zařízení, do kterých mohou být umístěny za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo vazby osoby, u kterých orgán cizího státu rozhodl o vydání na Ukrajinu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu.

7. Krajský soud uzavřel, že trestné činy, k jejichž stíhání je vyžádaný žádán, splňují podmínky Evropské úmluvy o vydávání. Právní řád vyžadující i dožádané strany za ně stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí nejméně jeden rok nebo trest přísnější a skutky, pro které je extradice žádána, jsou trestné i podle českého právního řádu. Popsané jednání by mohlo být posouzeno přinejmenším jako trestné činy nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 trestního zákoníku. Nejde o trestné činy politické ani vojenské. Vyžádaný není českým občanem. Čin nebyl ani zčásti spáchán na území České republiky a není pro něj vedeno na jejím území trestní stíhání. Nic nesvědčí o tom, že by byl vyžádaný pro stíhané skutky pravomocně odsouzen v České republice či jinému státu, jenž je smluvní stranou citované úmluvy. Ani podle českého ani podle ukrajinského právního řádu by trestní odpovědnost za trestné činy, pro které je vydání žádáno, nebyla promlčena. V úvahu nepřichází uložení trestu smrti, jenž byl v roce 2000 na Ukrajině zrušen. V žádosti o vydání Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny vyjádřilo respekt k zásadě speciality zakotvené v článku 14 Evropské úmluvy o vydávání.

8. V odstavcích 6 až 8 odůvodnění napadeného usnesení krajský soud zaujal stanovisko k jednotlivým důvodům nepřípustnosti vydání uvedeným v § 91 z. m. j. s . K ustanovení § 91 odst. 1 písm. b) z. m. j. s . zmínil, že vyžádaný sice v České republice požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak dne 10. 2. 2026 nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. a) zák. č. 325/1999 Sb., z důvodu zpětvzetí žádosti ze strany vyžádaného. Poté, dne 13. 4. 2026, měla být vyžádaným podána nová žádost o mezinárodní

ochranu. Krajský soud v té souvislosti poukázal na stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013 sp. zn. Pl 37/13, podle kterého obecné soudy mohou bez ohledu na současně probíhající a neskončené řízení o mezinárodní ochraně podle zákona o azylu pravomocně rozhodnout, že vydání je přípustné, avšak ministr spravedlnosti musí s rozhodnutím o povolení vydání vyčkat až do doby úplného skončení řízení o mezinárodní ochraně.

9. Za klíčová pro posouzení překážek bránících přípustnosti vydání, považuje krajský soud ustanovení § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s . V obecné rovině konstatoval, že z provedených důkazů vyplývají nedostatky ve fungování trestně právního systému Ukrajiny, kritizovány jsou nedostatky jak v justičním systému jako takovém, tak i nevyhovující podmínky ve věznicích. Na druhou stranu ale byly shledány i kladné poznatky, zejména pokud jde o území kontrolované ukrajinskou vládou. V odstavci 8 odůvodnění napadeného usnesení krajský soud podrobně vysvětlil svá zjištění plynoucí z provedených důkazů.

10. V odstavci 9 odůvodnění napadeného usnesení zareagoval na námitky uplatněné vyžádaným v průběhu extradičního řízení. Připomněl, že vyžádaný považuje trestní stíhání vedené proti němu na Ukrajině za vykonstruované, nezákonné a důkazy za zmanipulované. Žádné trestné činnosti se podle svého tvrzení nedopustil. Jeho úkolem bylo pouze odvézt H. A. Shynaieva a jeho kamaráda z Kyjeva na ukrajinsko – polskou hranici a pak se vrátit. Pokud byl při domovní prohlídce v jeho bytě nalezen granát, pak tam byl umístěn orgány, které následně provedly domovní prohlídku. Spolupachatel Shynaiev v loňském roce zemřel za podivných okolností, jakkoliv oficiálně padl na frontě. Vyžádaný uvedl, že k doznání byl donucen příslušníky Bezpečnostní služby Ukrajiny (SBU). Na Ukrajinu se nemůže vrátit, protože mu tam hrozí nebezpečí smrti zastřelením.

11. V reakci na tvrzení vyžádaného krajský soud uvedl, že vyžádaný je na Ukrajině trestně stíhán pro závažnou trestnou činnost, trestní stíhání se nachází ve fázi řízení před soudem, přičemž po celou dobu trvání trestního stíhání vykonával obhajobu vyžádaného konkrétní advokát. Právo na obhajobu tedy vyžádanému upíráno není, mohl je v širokém rozsahu uplatňovat dosud a bude je moci uplatňovat i nadále v průběhu dalšího řízení, což ukrajinská strana garantuje. Krajský soud poukázal i na přehled dosud shromážděných důkazů a odůvodnění podané obžaloby. Uzavřel, že doznání vyžádaného není důkazem osamoceným, takže podezření ze spáchání činu, pro který je vydání žádáno, je důvodné. Podle názoru krajského soudu přinejmenším tyto zmíněné skutečnosti ve svém souhrnu snižují přesvědčivost námitek vyžádaného ohledně vykonstruovaného a nespravedlivého trestního stíhání jeho osoby. Pozornost věnoval krajský soud i problematice povolávání osob, proti kterým je vedeno trestní řízení nebo které se nacházejí ve výkonu trestu odnětí svobody, k vojenské službě. Podle jeho zjištění občané Ukrajiny, kteří vykonávají trest v zařízení pro výkon trestu (nebo vůči nim byla uplatněna donucovací opatření zdravotnického charakteru), nepodléhají registraci na odvodních místech a z vojenské evidence jsou vyloučeni. Registrační komise jsou příslušné také k vyřazení z vojenské evidence těch branců (tj. osob ve věku 18 až 27 let), kteří byli v minulosti odsouzeni k trestu odnětí svobody, omezení osobní svobody, k zadržení nebo k nápravným pracím za spáchání trestného činu, přestupku, drobného trestného činu, přičemž v okamžiku, kdy tyto osoby dosáhnou věku 27 let, jsou vyřazeny z evidence osob vojensky povinných.

12. V odstavci 10 odůvodnění napadeného usnesení krajský soud podrobně objasnil, jakými úvahami dospěl ke svému rozhodnutí. Konstatoval, že jakkoliv jsou základní práva obviněných osob na spravedlivý proces na Ukrajině formálně zajištěna a tamní právní řád respektuje mezinárodní závazky, včetně článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který brání tyto osoby před mučením a nelidským či ponižujícím zacházením a trestáním, praxe v tomto ohledu vykazuje nedostatky. Popřít rozhodně nelze, že podmínky v tamních věznicích a vazebních zařízeních jsou špatné, s ohledem na vysoký počet vězňů je typická přeplněnost věznic, nevyhovující jsou hygienické podmínky a nedostatečná je i strava a přístup k lékařské péči.

Podmínky v jednotlivých vězeňských zařízeních se ale zřetelně liší, zejména pokud se jedná o věznice umístěné v oblastech nezasažených ozbrojeným konfliktem.

13. Krajský soud odkázal na relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která v obecné rovině praxi ukrajinských soudů a orgánů činných v trestním řízení považuje mnohdy za neodpovídající zásadám obsaženým v článcích 3 a 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, avšak zjištěný stav nepovažuje za natolik vážný, aby bylo nutno přistoupit k úplnému zákazu vydávání na Ukrajinu. Z rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva je podle krajského soudu zřejmé, že na Ukrajině dochází k porušování základních lidských práv a svobod. Současně z judikatury tohoto soudu, a potažmo i z judikatury českých soudů plyne, že extradice není přípustná tam, kde existují důvody se domnívat, že vydávaná osoba bude vystavena reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu, což současně v tomto kontextu nepředstavuje absolutní jistotu, ale nezbytná je určitá míra pravděpodobnosti, že porušení práv u vydávané osoby ve vyžadujícím státě nastane. Při posuzování takového nebezpečí, a to mimo jiné i z pohledu článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, je třeba se zaměřit nejen na obecnou situaci panující ve státě vyžadujícím, ale také na všechny skutečnosti a okolnosti, které se váží ke konkrétní osobě, o jejíž vydání jde, a tím na individuální míru reálnosti dané hrozby. Ve smyslu tohoto konstatování krajský soud konstatoval, že stoprocentní záruku zákazu mučení, jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání zřejmě Ukrajina neskýtá. Na zřeteli je však nutno mít konkrétní projednávanou věc a s ní spojené skutečnosti, které podle krajského soudu reálné naplnění popsaných nebezpečí do značné míry snižují. Krajský soud zdůraznil, že skutek, pro který je o vydání vyžádaného žádáno, nejen že není politickým trestným činem, ale nemá ani politické nebo ideologické konsekvence. Z předložených materiálů totiž bez pochybností vyplývá, že útok provedený za pomoci výbušniny vhozené do kanceláře ukrajinského soudu byl veden v úmyslu zničit spisové materiály v probíhajícím trestním řízení týkajícím se objednavatele útoku. Podstatnou roli při rozhodování o přípustnosti či nepřípustnosti vydání vyžádaného má podle krajského soudu fakt, že Ukrajina je signatářem Evropské úmluvy o vydávání (ve znění obou Dodatkových protokolů), což by riziko, že vyžádaný bude podroben zacházení, které by bylo v rozporu s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, případně že by mu bylo odepřeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 stejné Úmluvy, mělo nepochybně snižovat. Další okolností, která má dopad na snížení uvedených rizik, jsou podle krajského soudu zcela konkrétní záruky poskytnuté Ministerstvem spravedlnosti Ukrajiny pro případ vydání vyžádaného, jejichž dodržení ukrajinskou stranou rozhodně nelze a priori zpochybňovat. Zejména v situaci, kdy jejich dodržování může být důsledně sledováno, event. prověřováno prostřednictvím pracovníků Velvyslanectví České republiky na Ukrajině. To představuje podle krajského soudu jednu z elementárních náležitostí pro vyslovení přípustnosti vydání, přičemž další takovou náležitostí je zkoumání reálné pravděpodobnosti nelidského či ponižujícího zacházení s vyžádanou osobou. Také ta je v případě vyžádaného do určité míry relativizována tou z poskytnutých záruk, která určuje konkrétní věznice, v nichž by vyžádaný měl být na území Ukrajiny umístěn v rámci omezení jeho osobní svobody vazbou či výkonem trestu odnětí svobody.

14. Krajský soud uzavřel, že s přihlédnutím ke všem konkrétním okolnostem věci i obsahu poskytnutých záruk není rozhodnutí o přípustnosti vydání vyžádaného v rozporu s mezinárodními smlouvami a ani s právem České republiky jako státu vykonávajícího.

15. Proti tomuto usnesení podal vyžádaný stížnost ihned po jeho vyhlášení ve veřejném zasedání. V písemném odůvodnění stížnosti, které bylo zpracováno obhájkyní, vyžádaný upozornil, že krajský soud v odůvodnění napadeného usnesení identifikoval celou řadu skutečností, které ve svém souhrnu zakládají existenci reálného nebezpečí porušení jeho základních práv ve smyslu čl. 3 a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy i důvody nepřípustnosti vydání podle § 91 odst. 1 písm. o) a p) z. m. j. s . K tomu citoval z odůvodnění napadeného

usnesení, přičemž zmínil i judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Považuje za právně neudržitelné, aby krajský soud současně dospěl k závěru o přípustnosti vydání. Tím se podle mínění vyžádaného dostal do zjevného vnitřního rozporu, kdy na jedné straně konstatuje existenci relevantních a závažných rizik, avšak na straně druhé tato rizika relativizuje a bagatelizuje, aniž by pro takový postup poskytl přesvědčivé právní zdůvodnění. Takový přístup považuje vyžádaný za rozporný se standardem formulovaným v ustálené judikatuře Evropského soudu pro lidská práva, zejména ve věcech Soering proti Spojenému království (č. 14038/88), Saadi proti Itálii (č. 37201/06) či Jalloh proti Německu (č. 54810/00), podle nichž je vydání nepřípustné již tehdy, existují-li závažné a ověřené důvody domnívat se, že vydávaná osoba bude vystavena reálnému nebezpečí porušení čl. 3 Úmluvy, přičemž není nutné prokazovat absolutní jistotu takového porušení. Naopak postačuje určitá míra pravděpodobnosti, která je podle jeho názoru v projednávané věci naplněna právě těmi skutečnostmi, které krajský soud sám v odůvodnění usnesení identifikoval.

16. Vyžádaný poukázal na zprávu Amnesty International z února 2026, z jejíhož obsahu citoval, že ukrajinský systém zadržování a výkonu vazby zůstává pod mimořádným tlakem, a to i v důsledku pokračujícího ozbrojeného konfliktu. Zvýšený počet zadržených osob zatěžuje systém trestní justice, přičemž byť ukrajinské orgány přijímají určité kroky ke zlepšení, nadále jsou dokumentovány případy mučení a špatného zacházení se zadrženými osobami, přičemž odpovědnost za takové jednání zůstává omezená. Evropský výbor pro zabránění mučení při své návštěvě Ukrajiny v říjnu 2023 upozornil na přeplněnost věznic, formální i neformální hierarchii mezi vězni a nedostatečný materiální stav některých zařízení. Současně bylo konstatováno, že podmínky v řadě zařízení zůstávají problematické i z hlediska hygieny, větrání, osvětlení a minimálního osobního prostoru.

17. Krajský soud podle vyžádaného správně konstatoval, že podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině jsou špatné, avšak s těmito zjištěními se nevypořádal způsobem odpovídajícím jejich závažnosti. Naopak je relativizoval pouhým konstatováním, že podmínky se mohou lišit v závislosti na konkrétním zařízení, případně že v některých regionech je situace stabilnější. Taková úvaha podle názoru vyžádaného neřeší podstatu problému, kterým je existence systémových nedostatků, jež se mohou projevit právě i v jeho konkrétním případě. Vyžádaný nesouhlasí s argumentem, že riziko porušení jeho práv snižuje skutečnost, že Ukrajina je signatářem Evropské úmluvy o vydávání a dalších mezinárodních smluv. Samotná formální vázanost mezinárodními závazky nezaručuje jejich dodržování v praxi, což ostatně krajský soud sám nepřímo připustil, když konstatoval existenci porušování základních práv na Ukrajině.

18. Podle mínění vyžádaného krajský soud nedostatečně posoudil význam tzv. diplomatických záruk poskytnutých ukrajinskou stranou. Poskytnuté záruky mají obecný a deklaratorní charakter a neprokazují skutečné materiální a bezpečnostní podmínky. Současně postrádají efektivní mechanismus nezávislé kontroly jejich dodržování. V té souvislosti zmínil rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Chahal proti Spojenému království č. 22414/93, podle něhož nelze taková ujištění považovat za dostačující tam, kde existují vážné a doložené systémové nedostatky. Naopak je nutné klást na jejich konkrétnost a vymahatelnost zvýšené nároky, což se v projednávané věci nestalo. Byť by měl mít formálně možnost využít stížnostních institutů či vyžádat si návštěvu zástupců České republiky, z principu taková ochrana přichází až ex post, což za situace, kdy má důvodné a reálné obavy o svůj vlastní život a zdraví, považuje za absurdní. Zmínil také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2019 č. j. 5 Azs 235/2019-25, který konstatuje, že praxe tzv. (diplomatických) záruk není nijak standardizována ani systemizována a při jejich hodnocení je nezbytné dbát na to, aby byla skutečně zajištěna náležitá ochrana před nebezpečím porušení principu non-refoulement. Na posouzení kvality a spolehlivosti poskytnutých záruk nelze rezignovat, a to tím spíše, pokud ve vztahu k danému státu existují vážné pochybnosti týkající se systémových nedostatků ve vězeňství.

19. Vedle těchto systémových nedostatků vyžádaný zmínil i svoji konkrétní osobní situaci, která podle jeho názoru riziko porušení jeho práv významně zesiluje. Od počátku uvádí, že trestní řízení vedené proti němu považuje za vykonstruované, že proti němu byly manipulovány důkazy a že byl vystaven nátlaku směřujícímu k vynucení doznání. Tyto skutečnosti přitom nelze hodnotit izolovaně, ale ve světle informací o fungování ukrajinské justice, z nichž vyplývá, že praxe vynucování doznání a tlak na obviněné nejsou výjimečné a že jsou zaznamenány případy zmanipulovaných a vykonstruovaných trestních řízení. Poukázal na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Salov proti Ukrajině č. 65518/01, které poukazuje na problémy nezávislosti a nestrannosti soudního rozhodování na Ukrajině Krajskému soudu v té souvislosti vytkl, že tyto poznatky, které nejsou hypotetické ani akademické, nýbrž mají reálný základ, nijak nevyhodnotil.

20. Upozornil také, že byl delší dobu na útěku nikoli z důvodu vyhýbání se vykonstruovanému trestnímu stíhání, ale z obavy o vlastní život. Za situace, kdy druhý podezřelý (obviněný) v daném trestním řízení je již po smrti. To dokresluje jeho subjektivní vnímání hrozby. Zmínil také svoji jazykovou identitu jako osoby ruskojazyčné, která v kontextu probíhajícího ozbrojeného konfliktu může vést ke zvýšené míře nedůvěry, stigmatizace či diskriminačního zacházení. Ale také znovu obavu z nuceného odvodu do armády, který s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině považuje za téměř pravděpodobný, neboť se na něho nevztahují výjimky.

21. Namítl také, že krajský soud nesprávně bagatelizuje význam povahy skutku, pro který je stíhán. Skutečnost, že se má jednat o útok proti soudní instituci, může sama o sobě zvyšovat riziko institucionální zaujatosti a snahy o exemplární potrestání, což zesiluje jeho obavy z nespravedlivého procesu.

22. Vyžádaný považoval za vhodné poukázat na procesní okolnost spočívající v tom, že jeden ze soudců rozhodujícího senátu, konkrétně JUDr. Ondřej Načeradský, se v projednávané věci podílel na předchozím rozhodování o jeho vydávací (správně předběžné – poznámka předsedy senátu) vazbě a přes evidentní překročení lhůty pro zadržení rozhodl o jeho vzetí do vazby. Vyžádaný připustil, že tato skutečnost sama o sobě není hlavním důvodem této stížnosti, ale zakládá minimálně určitou pochybnost o plné nestrannosti a podjatosti soudce při rozhodování, a to zejména ve světle judikatury k požadavku objektivní nestrannosti soudu. Tuto okolnost je podle názoru vyžádaného namístě zohlednit alespoň v rovině celkového hodnocení zákonnosti a správnosti napadeného usnesení, neboť lze namítat, že došlo k porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

23. Podle vyžádaného existují závažné a konkrétní důvody pro závěr, že jeho vydání na Ukrajinu by bylo v rozporu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, zejména z čl. 3 a čl. 6 Úmluvy, a že současně existuje důvodná obava ze zhoršení jeho postavení v trestním řízení. Navrhl, aby stížnostní soud rozhodl, že jeho vydání na Ukrajinu je nepřípustné, případně aby napadené usnesení zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu projednání.

24. Vrchní soud v Praze (dále jen„ vrchní soud“) v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 trestního řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení i řízení, které vydání usnesení předcházelo. V řízení před krajským soudem nezjistil žádné procesní vady. Vyžádaný se jednání účastnil osobně a měl reálnou možnost se vyjádřit i k prováděným důkazům. Důsledně bylo dbáno na zachování jeho práva na obhajobu, včetně možnosti užití jazyka, kterému rozumí. Měl proto i možnost uplatnit případné výhrady proti složení senátu, který veřejné zasedání konal. Námitku podjatosti však nevznesl. Ani z odůvodnění stížnosti neplyne, že by výslovně namítal podjatost některého soudce, který se podílel na vydání napadeného rozhodnutí. Jen se domáhá zohlednění skutečnosti, že jeden z členů senátu rozhodl o jeho vzetí do předběžné vazby. Proti rozhodnutí o vzetí vyžádaného do předběžné vazby byla podána stížnost, která byla jako nedůvodná zamítnuta usnesením vrchního soudu ze dne 8. 1. 2026 č. j. 14 To 155/2025-85. Je

zřejmé, že v postupu krajského soudu při rozhodnutí o vzetí vyžádaného do předběžné vazby nebyly shledány žádné nedostatky. Podle znění relevantních předpisů ani ustálené rozhodovací praxe není rozhodnutí o předběžné vazbě v extradičním řízení zákonným důvodem pro vyloučení soudce z dalšího rozhodování v extradičním řízení. Vrchní soud neshledal ani žádné jiné okolnosti, z nichž by plynulo, že by měl být jmenovaný soudce vyloučen z provádění dalších úkonů v extradičním řízení vyžádaného. Jmenovaný člen senátu krajského soudu se z rozhodování nevyloučil, z čehož plyne, že též žádné takové okolnosti nezná.

25. V odůvodnění stížnosti vyžádaného je argumentováno do značné míry podobně, jako v předchozím průběhu vydávacího řízení. Krajský soud na takovou argumentaci náležitě reagoval a vrchní soud s jeho závěry souhlasí. Proto může odkázat na argumentaci publikovanou v odůvodnění napadeného usnesení, která byla stručně citována výše.

26. Především vrchní soud konstatuje, že předložené extradiční materiály má za zcela dostatečné k vedení řízení o přípustnosti vydání. Zaslané extradiční materiály obsahují podrobný popis stíhaného skutku, jsou v nich dostatečně vyjádřeny jednotlivé skutečnosti a okolnosti významné z hlediska posouzení skutku podle českého právního řádu.

27. Vrchní soud nepřisvědčil tvrzení vyžádaného, že trestní řízení na Ukrajině probíhá nestandardně a neskýtá záruky spravedlivého procesu. Především je třeba zdůraznit, že řízení je ve fázi soudní. Ničím nebylo zpochybněno plné respektování práva vyžádaného na uplatnění obhajoby a nebyly zjištěny ani žádné konkrétní poznatky, z nichž by mohlo vyplývat, že by nezávislý soudní orgán Ukrajiny nebyl oprávněn náležitě zkoumat průběh přípravného řízení a že by přitom nepřihlížel k obhajobě uplatněné vyžádaným.

28. Důvodnými neshledal vrchní soud ani námitky vyžádaného vůči stavu vězeňství a bezpečnostní situace na Ukrajině. I v tomto směru vyžádaný ve stížnosti zopakoval tvrzení uplatněná již v předchozím průběhu řízení. Krajský soud k nim zaujal stanovisko a vrchní soud na jeho argumentaci plně odkazuje. Zejména vrchní soud zdůrazňuje, že zcela adekvátně hodnotil krajský soud jako stěžejní poskytnuté záruky a ujištění. I vrchní soud je přesvědčen, že tento institut je pro kompetentní orgány Ukrajiny enormně významný pro jejich důvěryhodnost v další mezinárodní justiční spolupráci, přičemž nebyly zjištěny žádné konkrétní poznatky či dřívější zkušenosti, které by důvěryhodnost poskytnutých záruk mohly zpochybnit.

29. Důsledně a plně v souladu s provedeným dokazováním se krajský soud vypořádal i s námitkou vyžádaného, že by po realizaci vydání měl být ohrožen odvodem do ozbrojených sil Ukrajiny. Na argumentaci použitou krajským soudem rovněž vrchní soud plně odkazuje.

30. Krajský soud podle názoru vrchního soudu plně respektoval relevantní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. V situaci, kdy shledal konkrétní systémové nedostatky v trestním řízení i vězeňském systému Ukrajiny, důsledně zkoumal konkrétní okolnosti zjištěné v projednávané věci, jak okolnosti skutkové, vztahující se k činu, pro který má být vyžádaný stíhán, tak okolnosti vážící se k osobě vyžádaného. Vše posoudil z hlediska odůvodněnosti konkrétní obavy z nedodržení základních práv vyžádaného po jeho případném vydání. Ani vrchní soud neshledal okolnosti případu nijak výjimečnými, vyžádaný má být stíhán pro kriminální delikt bez skrytého pozadí. Ani osobní poměry vyžádaného nejsou nikterak výjimečnými. Skutečnost, že se hlásí k rusky hovořící skupině obyvatel Ukrajiny, podle názoru vrchního soudu, při existenci opakovaně zmíněných ujištění a záruk, nijak konkrétně nezvyšuje riziko, že by nebyla respektována jeho základní práva.

31. Vrchní soud proto zastává shodný názor jako krajský soud, totiž že riziko porušení základních práv a svobod vyžádaného plynoucí ze zjištěných systémových nedostatků, ve světle okolností případu a osobních poměrů vyžádaného, lze dostatečně eliminovat přijetím poskytnutých ujištění a záruk. Ty nepovažuje vrchní soud za formální a nevymahatelné. Naopak jde o záruky, které bezprostředně reagují na konkrétní projednávanou věc vyžádaného, včetně určení vhodného

místa výkonu vazby a případného trestu. Kontrolu dodržování záruk může realizovat zastupitelský úřad České republiky na Ukrajině.

32. Stížnost vyžádaného byla shledána nedůvodnou, proto byla zamítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 4. června 2026

JUDr. Milan Štejr
předseda senátu